

Dock- och maskmakaren Karin Magnusson

Dock- och maskmakaren Karin Magnusson var den första som flyttade in i kyrkskolans ateljéhus och den enda med en liten privat bostadsdel. Hennes permanenta bostad ligger dock på Söder, Karins favoritstadsdel i Stockholm. I början kändes det lite tyst och ensamt i trähuset men nu är alla lokaler uthyrda till konstnärer och konsthantverkare. Det finns också planer på att starta ett café och en liten butik i huset som kommer att vara öppna åtminstone i anslutning till olika utställningar och aktiviteter.

När Karin för ett par år sen fick veta att hembygdsföreningen var uppsagd och kyrkskolan skulle säljas tyckte hon det var en smärre skandal. Tillsammans med dottern Kajsa som bor ett stenkast från kyrkskolan formulerade hon en vision om hur platsen kunde bli ett kulturcentrum för unga och gamla i bygden. Här kunde folk träffas och få upplevelser och stimulans. Ett företagarnätverk hade liknande idéer och hembygdsföreningen kämpade för att vara kvar på denna anrika plats nära kyrkan där de hade sina arbets- och samlingslokaler.

Nu är Kulturcentrum Kyrkskolan en realitet men mycket arbete återstår för att förverkliga alla visioner. Planeringen för en gemensam påskmarknad är i full gång. Ett inslag kommer att bli föreställningar av Abellis magiska teater och en man iklädd en mycket realistisk björndräkt skapad av Karin kommer att lufsa omkring på kyrkskolans grusgångar.

Efter påsk blir det vårsalong, under sommaren olika aktiviteter och i höst ska Karin och Åsa Lowden Kästel ha en gemensam utställning. Till den tänker Karin skapa helt nya konstföremål bland annat i silver.

Karins stora ateljé är lika välkomnande och kreativ som hon själv. Den är både en funktionell arbetsplats med ett generöst arbetsbord och en plats där man kan se dockor och masker från många av de projekt som Karin arbetat med genom åren. Ljuset faller in genom två höga fönster som vetter ut mot trädgården. De är konstnärligt gestaltade med växter och föremål som Karin skapat.

Vi slår oss ner vid bordet med en kopp te och Karin berättar engagerat om sitt arbete. Hon arbetar främst med beställningar till olika föreställningar. Ibland får hon ganska detaljerade skisser från scenografen men ofta får hon skapa dockorna efter eget huvud.

Först brukar hon modellera fram ett huvud i plastelina, en modellera som inte torkar. Det kan vara allt från små dockhuvuden till hundar, troll och stora hästar. De allra största formerna bygger Karin upp av cellplast. Sedan gjuter hon gips över lerfigurerna.

Ett dockhuvud består av två delar och Karin håller just nu på med att kaschera en sådan halva. Det innebär att täcka formens insida med lager på lager av uppblötta bitar av exempelvis grålump, akvarellpapper eller grafikpapp blandat med tapetklister och lite lim. När det torkat får man försiktigt ta bort gipsformen och sedan slipa och putsa huvudet eller masken.

Bakhuvudet förses med en reparationslucka och ett handtag som dockspelaren kan hålla dockan i. Sedan ska dockan förses med hår, ögon, kropp och kläder.

Konsthuvuden är en variant som inte används i teaterspel. Karin har modellerat ett par sådana med sina barnbarn som modell. Den ena har tillverkats av halvt förmulnat trä som Karin malt ner i en kökskvarn.

Färgen och strukturen är helt underbar, säger Karin som ofta strövar omkring i naturen med sin familj. Där får hon ro och inspiration. Bland många andra konstdockor som Karin tillverkat är två män med änglavingar. Den ena har levt ett dygdigt liv och har vita vingar medan den andra kommer att få svårt att komma in till himmelriket med sina svarta vingar. Han får en chans genom att göra tre goda gärningar.

Några av Karins mest minnesvärda skapelser är ett par svanar som beställdes till en stadsfest i Kalmar. De var så verklighetstroga att de attackerades av ett par verkliga svanar när de gled fram i den fackelupplysta slottedammen fastsatta på huvudet på ett par dykare.

Det var också ett stort och spännande företag att tillverka två hästar i naturlig storlek till järnvägmuseet i Gävle. Kopior av dessa användes när dottern Kajsa skulle informera om 4H på Gallerian i Stockholm. De väckte stort uppseende tillsammans med några verklighetstroga höns som Karin också tillverkat. Eftersom gipsformerna kan återanvändas kommer det nog att finnas en liten hönsflock på påskmarknaden.

Karin har inte alltid arbetat med konsthantverk. Hon föddes för 70 år sen i ett litet samhälle som heter Ulvåker i Västergötland. Så småningom flyttade Karin till Katrineholm där hon arbetade inom sjukvården i hela 26 år innan hon kom till en punkt i livet då hon ställde sig frågan:

-Vad vill jag göra i livet? Jo, jag vill jobba med konst!

Karin läste in gymnasiekompetens på Åsa folkhögskola och började sedan som elev på en hantverksskola i Nyköping. Där fick hon arbeta med trä, metall och allt möjligt annat som hon har haft nytta av senare i livet.

Redan då kände Karin att det var dockteater hon ville ägna sig åt.

- Någon måste ju göra dockorna och rekvisitan, tänkte hon. Där kan det finnas en uppgift för mig.

Skolan byggde på ett gesällsystem och när det var dags att söka en mästare att praktisera hos rådfrågade hon syokonsyentent på skolan som egentligen inte kände till konstvärlden.

Han prenumererade emellertid på tidningen Land och lämpade över en hel packe soffan i sitt arbetsrum. En av tidningarna öppnade sig och på mittuppslaget stod en artikel om dockmakaren Arne Högsander i Stockholm. Karin kastade sig över artikeln.

- Hos honom ska jag praktisera! utropade hon.

Karin kontaktade den kände dockmakaren och blev antagen som elev på Papiermachéfabriken på Söder.- Det är ju här jag ska vara, tänkte hon så fort hon kom in i ateljén. Karin tog med sig dottern Kajsa och flyttade till Stockholm. I början fick de låna bostad av dockspelare som var på turné i veckorna men senare fick de en andrahandslägenhet i Hammarbyhöjden. Karin fick alla möjliga intressanta jobberbjudanden till exempel på Marionett-teatern och på Brunnsgatan 4 där hon arbetade med föreställningen Oidipus hos Allan Edwall. En man från Grekland blev imponerad av maskerna och beställde flera av Karin som fortfarande samarbetade med Arne Högsander.

1996 blev de uppsagda från ateljén på Repslagargatan. En dag när Karin cyklade omkring på Skeppsholmen tänkte hon:

- Här skulle det inte vara dumt att ha en lokal! Hon ringde genast till Kulturförvaltningen.
- Lokalerna där ute går i arv, så populära är de.
- Ställ mig på en väntelista!
- Det finns ingen sådan!
- Gör genast en lista!
- Du är omöjlig!

Listan skrevs och Arne och Karin stod överst på den. Redan en vecka senare ringde kulturförvaltningen,

- Vet du vad! Det otroliga har hänt. En man är sjuk och måste lämna sin lokal.
- Du kan komma och titta på den,
- Det behövs inte. Vi tar den!

Det var en fantastisk lokal där Arne och Karin kunde stanna i tio kreativa år.

Ett projekt var trolloperan. Dockorna bor fortfarande i ett hörn i Karins ateljé.

Karin arbetade också under många år för Byteatern i Kalmar där hon hade ett inspirerande samarbete med scenografen Gunilla Panzar. Andra intressanta uppsättningar var Kappsäcksoperan, Peer Gynt och Siv sover vilse.

Rummel och Rabarber känner många barn igen från TV.

Karins mångsidighet visar sig i att hon även tillverkar smycken i olika material som skrot, plast, läder men numera också i silver.

I framtiden väntar flera projekt och utställningar. Dessutom är Karin en av eldsjälarna i Kulturcentrum Kyrkskolan som verkar för att stenhuset och trähuset där så många barn gått i skolan och där många lärare bott åter blir en plats full av liv, lärande, kreativitet och gemenskap.

Annika Ekberg Ortler